

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 904/2016
16.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Парлаћ, адвокат из ..., против тужене ... „ББ“ из ..., коју заступа Милан Козомора, адвокат из ..., ради оцене законитости отказа уговора о раду, враћања на рад, уплате доприноса и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 8/16 од 29.02.2016. године, у седници одржаној 16.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 8/16 од 29.02.2016. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 8/16 од 29.02.2016. године одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Руми П1 737/2010 од 18.11.2015. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи решење тужене број 1305/09 од 07.12.2009. године (08.12.2009. године), о отказу уговора о раду, да се тужена обавезе да тужилцу врати на рад на радно место ... и да јој исплати неисплаћене зараде, доприносе и накнаде које се обрачунавају по основу исплаћене зараде почев од 07.12.2009. године до дана враћања на рад, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате и да тужилци накнади трошкове парничног поступка. Тужилца је обавезана да туженој накнади трошкове у износу од 247.500,00 динара и трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара, а захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка одбијен је као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), који се примењује на основу чл. 506. став 2. овог закона и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос на неодређено време код туженог по уговору о раду од 01.06.2008. године, на пословима ... са пуним радним временом од осам часова дневно. Од 29.10.2009. године, тужила је била члан Уједињеног гранског синдиката „ВВ“. Решењем туженог од 07.12.2009. године, престао јој је радни однос отказом уговора о раду са истим датумом због повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине прописане актом послодавца. Према изнетим разлозима, тужила је немарно извршавала послове и радне задатке утврђене уговором о раду тако што је 31.10.2009. године у 18,30 часова напустила радно место, при чему се претходно није јавила непосредном руководиоцу ..., због чега није ни добила дозволу за излазак. Тако је повредила члан 11. Одлуке о радном времену и члан 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду. Такође, 07.11.2009. године, предала је пазар у износу од 1.800,00 динара за промет у фитнес сали. Међутим, за два корисника услуга (2 x 500,00 динара) те услуге нису евидентирани а за два корисника услуга (2 x 500,00 динара) тужила није издала фискални рачун, чиме је повредила члан 48. до 52. Појединачног колективног уговора и члан 179. став 1. тач.2. и 3. Закона о раду. Пре доношења решења о отказу уговора о раду – 23.11.2009. године, тужила је позвана у канцеларију правне службе да потпише и преузме упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од истог датума. Пошто је прочитала упозорење, тужила је одбила да га потпише и преузме, о чему је тог истог дана сачињена службена белешка. Потом је достава овог упозорења извршена прибијањем на огласну таблу туженог. У вези самовољног напуштања радног места пријаву је сачинила др ГГ, руководилац ..., 07.11.2009. године, а у пријави од 17.11.2009. године, коју је поднео ДД, наведено је неевидентирање услуга корисника и неиздавање фискалног рачуна за кориснике. Иначе, код туженог је уведен Правилником о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места и задатака од 01.06.2008. године, и у том програму предвиђено и радно место фитнес инструктора са високом стручном спремом. Опис радног места ..., на које место је тужила примљена, није извршен, при чему су ... радили сваки други дан од 9,00 часова ујутру до 21,00 час увече са обавезом да наплаћују услуге фитнес сале, сауне и базена. Непосредни руководилац тужиле и руководилац ... била је др ГГ. Она је правила распоред рада за ... на основу писаног документа који је био истакнут на видном месту у ... центру. Таква пракса започета је 01.11.2009. године. Распоред је прављен по усменом договору и тужила није имала примедби на тај распоред. По повратку са боловања тужила је у писменој форми обавештена да је радно време ... промењено, пошто су до тада била два ..., а када се тужила вратила била су три. Тужила је пристала на такав начин рада, па је радила понедељком, средом и петком и сваке друге недеље по четири до пет сати, као допуну до пуног радног времена, при чему је замолила др ГГ да направи писани распоред, како би знала недељу дана унапред како ради. У изјашњењу од 11.11.2009. године, тужила је потврдила наводе др ГГ из пријаве као и исказ о томе да је 01.11.2009. године напустила радно место пре истека радног времена, без дозволе непосредног руководиоца, али је навела да је због немогућности превоза од ... до ..., била принуђена да тог дана напусти радно место у 19,00 часова. У упозорењу на постојање разлога за отказ уговора о раду као и у решењу о отказу омашком је наведено да је тужила радно место раније напустила 31.10.2009. године, уместо 01.11.2009. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су закључили да је тужилци законито престао радни однос отказом уговора о раду, због чега су неосновани и тужбени

захтев за реинтеграцију, накнаду штете у висини изгубљене зараде и уплату доприноса.

У конкретном случају, тужилји је престао радни однос отказом уговора о раду, због непоштовања радне дисциплине прописане актом послодавца – члана 11. Одлуке о службеном улазу, радном времену, распореду радног времена и начину евидентирања присуства запослених код туженог, којим је прописано да за евиденцију података о службеним и приватним изласцима у току радног времена служи дозвола за излазак, коју одобрава и потписује надлежни руководилац, односно лице које он овласти и у коју се уписује име и презиме запосленог, време, разлог изласка и време повратка. Тужилја је 01.11.2009. године, без дозволе за излазак надлежног руководиоца напустила радно место, чиме је испуњен отказни разлог из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду. Поред тога, тужилја је скривила повреду радне обавезе 07.11.2009. године, када је предала пазар у износу од 1.800,00 динара за промет у фитнес сали, при чему није евидентирала све услуге тог дана – за два корисника по 500,00 динара, а за два корисника по 500,00 динара није издала фискални рачун, чиме је скривила повреду радне обавезе из члана 52. став 1. тачка 1, која се састоји у несавесном и немарном извршавању радне обавезе, што представља отказни разлог из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду. Тужилја је била упозната са распоредом радног времена и пристала је на такав начин рада, што значи да је код ње постојала свест о томе да напуштањем радног места пре истека радног времена, без дозволе непосредног руководиоца, врши повреду радне дисциплине, прописану актом послодавца, али се бранила тиме да је то учинила због немогућности превоза од ... до ..., што не може представљати извињавајући разлог. Што се тиче повреде радне обавезе, она је утврђена на основу пријаве ДД од 17.11.2009. године, о евидентираном промету у фитнес сали, када је тужилја предала пазар. Пре отказа уговора о раду, послодавац је поштовао процедуру прописану чланом 180. Закона о раду, при чему је тужилја одбила да потпише и преузме упозорење, па је достављање писаног упозорења извршено на начин прописан чланом 185. став 3. и 4. Закона о раду.

У ревизији тужилје, у претежном делу, оспорава се оцена изведених доказа, чиме се посредно побија утврђено чињенично стање, што према члану 407. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић